

хы. Тя бѣше графинята. Нахлуци тутакъ си колибарскѣтъ си шапкѣ чакъ до очитѣ си, и седнѣ на усліето на окопа, като ся обърнѣ съ гърбомъ къдѣ пѣтьтъ. А като изминѣ тя съ свещенника, той станѣ, и, като ся отложи, извика яко :

— Господже Графице, побързай да си идешъ на Максими, дѣто тя чака единѣ Русецъ князь и едно писмо.

— Ефимеріята подскокнѣ назадъ уплашенѣ. А тя ся възви та го изгледа, и, като позна Волскаго настрѣхнѣ. Но навчасъ взе пакъ обыкновенното си хладнокрвие.

— Благодарѣ ти, каза, пріятелю ! Но не бѣше нужда да выкашъ чакъ толкозь.

И си трѣгнѣ пакъ съсъ свещенника, който ѣкъ питаше : Кой е този причудливѣ человекъ ? Познавашъ ли го ? сякашъ че е лудѣ. А тя отговори успокоително :— Чини ми ся да е нѣкой полудѣлъ. Остави го.

XIV.

Волскій ся върнѣ на гостилницѣтъ, като по пладне. И като съблѣче селскытъ дрехы и ся облѣче въ обыкновеннытъ си, излѣзе въ цвѣтникѣтъ на гос-